

ved Udskrivning af enhver Befarenhed tages først Ugifte, der intet Tøgt have gjort, eller som kun have gjort 1 Tøgt; dernæst Gifte uden Børn, som intet Tøgt have gjort, og Ugifte, som have gjort 2 Tøgter; Gifte uden Børn, som have gjort 1 Tøgt, og Ugifte, som have gjort 3 Tøgter; Ugifte, som have gjort 4 eller 5 Tøgter, og siden efter de forhaandenværende Omstændigheder, saaledes at for de Gifte Antallet af Børn og for de Udgifte gjorte Tøgter indtil de ved Anordningerne fastsatte 8 Tøgter (jfr. Forordningen 8de Januar 1802, § 28 c) bestemme Fortrin til Fritagelse. Ifølge denne Resolution har altsaa Giftermaal samme Indflydelse som 2 Tøgter, og desuden hvert Barn samme Indflydelse som 1 Tøgt. Det er nu aldeles stridende mod det Princip, der ligger til Grund for Loven om almindelig Værnepligt, ved Fordelingen af Udskrivningsbyrden til Søkrigstjenesten at tage Hensyn til Andet end Tøgter, og navnlig at lade husslig Stilling, det vil sige Giftermaal og Børn, komme i Betragtning ved Indkaldelsen af søfarende Mandskab, ikke at tale om, at det er høist vanskeligt at bringe dette Princip paa en virkelig retfærdig Maade til Udførelse, da Mandskabets Forklaring om dets husslige Stilling ikke uden megen Meislighed kan kontrolleres af Sæssionerne. At lade den Omstændighed, at Søfarende ere udmønstrede, komme i Betragtning ved Indkaldelsen, saaledes som nu tilbeels er Tilfældet efter Forordningen af 8de Januar 1802, § 28, kan ikke motiveres ved, at noget lignende finder Sted med Hensyn til Landudskrivningen, og er desuden en særdeles mislig Bestemmelse, da det er utvivlsomt, at den vil lede til Proforma-Udmønstringer, samt derhos paa Tider, naar næsten alt jøværnepligtigt Mandskab er forhyret, vil kunne gjøre det umuligt at tilveiebringe det til Flaaden fornødne Mandskab. Med Hensyn til den Sthyrmand hidtil indrømmede Lettelse i Udskrivningen bemærkes, at efter Forordningen af 8de Januar 1802, § 69, sammenholdt med § 13, kunne Værnepligtige med Sthyrmandspatent i Reglen kun udskrives som Sthyrmand, og da der kun høist undtagelsesviis er udskrevet Sthyrmand til Flaaden, har denne Bestemmelse i Praxis havt tilfølgende, at en Matros, der kan have faret fra sin tidligste Alder

og indtil sit 22de Aar paa et Interimspatent, og saaledes i hele den Tid har været fritagen for at møde paa Søfæstionen og undgaaet Udskrivning til Søkrigstjenesten, aldeles fritages for Værnepligt, naar han med det 23de Aars Alder, eller endog tidligere, erhvervede Sthyrmandspatent, hvilket er aldeles uføreneligt med Grundsetningerne om almindelig Værnepligt. Hvad endelig Skipper angaaer, da have de — der, indtil Lov om Haandværks- og Fabrikdrift af 29de December 1857 udkom, iffe engang behøvede at have opnaaet Fuldmægtighedsalderen — ifølge Forordningen 8de Januar 1802, § 70, været fritagne for al Udskrivning, idet Bestemmelsen om, at de skulle søres i Extrarullen, kun kan antages grundet i den Omstændighed, at Ingen maatte ernære sig ved Søfart, uden at han var tilført Sørollen, i Forbindelse med, at Skipperens Sønner vare søudskrivningspligtige. De Sthyrmand og Skipper saaledes indrømmede Begunstigelser, der nærmest maae antages at være grundede i Søfartens Interesse, kan der vistnok iffe være den mindste Betænkelse ved at ophæve, naar Udskrivningen til Flaaden nu ordnes saaledes, at de Paagjældende i Reglen kunne have udført al den Tjeneste, der i Fredstid vil paahvile dem, i 2 à 3 Aar efter Udskrivningen, der som oftest kan finde Sted allerede med det 18de Aar, saa at de altsaa i den Alder, med hvilken de ordentligviis kunne blive Sthyrmand og Skipper, allerede kunne være frigjorte for Tjeneste i Fredstid, hvormod der vel, under de nu bestaaende Forhold, da enhver Søværnepligtig i Fredstid kan udskrives indtil det 38te Aar, kunde tale Endeel for, at der er taget Hensyn til de Paagjældendes Stilling ei alene som Skipper og Sthyrmand, men ogsaa som Familiefædre. Naar derimod for Fremtiden enhver Søværnepligtig i Reglen kan, naar han iffe selv unddrager sig derfra, have oplydt den ham paahvilende Tjenestepligt forinden den Alder, med hvilken den Paagjældende ordentligviis kommer i en saadan Stilling, er der iffe længere nogen tilstrækkelig Grund til at saadanne Hensyn at fritage ham for en Tjeneste, som da maatte overføres paa andre Værnepligtige.

Derimod kan der formeentlig være Grund